

Iz dežele bajk in basni.

9. Trije klasi.

Ljubko je sijalo solnce. Marija je šla z Jezusčkom na polje, nabrat nekaj zelišč. Kako se je veselil božji Sinek plodnega polja! Ploskal je z ročicama in nabiral zale cvetke. Gledal je rumeno klasje, ki se je lahko zibal pod božajočim vetrecem.

Prišla sta do njive, na kateri je rastla pšenica.

„Sinček, počakaj tu, jaz grem nabrat zelišč, kmalu pridem“, reče Marija Juzusčku.

Sinek pa gleda ravnokar dozorelo žito, čudi se polnemu klasju, pa trga cvetke, ki so kukale izmed rumenih bilk na širno planjavo.

Jezusček je bil takrat še majhen. Komaj je znal hoditi. Pa se naveliča gledanja bilk in cvetk, vstane in stopi k pšenici in odtrga tri klase. Položi jih na travo in jih ogleduje. Kako se vzradosti, ko padejo dozorela zrnca v njegovo roko! Postavi bilke v travo, da bi stale kakor preje, a nočejo več.

V tem pride na polje žena, posestnica njive, kjer je Jezusček utrgal tri klase. Začne se zadirati nad Sinkom Marijinim in upiti, kje je njegova mati, da ji pove, kako škodo ji je učinil.

Ob tem prihiti Marija in vidi, kaj je storil Sin. To ni bila taka reč! A žena začne kregati Marijo, da se Mati božja užalosti! Milo pogleda Jezusčka, kateremu se je ob tem pogledu izpremenilo obličje. Vstane, vzame klasje in je zasadi na mesto, kjer je je izrval. In glej, klasje obstoji — a bilo ni več navadno klasje. Iz rumene pšenice so se blesteli trije klasi — čistozlati.

Sin božji se ozre na mater in potem na hudobno ženo, ki začudena gleda zlate klase. Naposled starka le pade na kolena, prosi Boga odpuščenja in še Marijo, da je tako grdo ravnala s Sinom božjim. Od tistega časa pa je bila ta žena najpobožnejša v oni vasi. In vsako leto so zrastle na onem mestu, kjer je Jezusček vsadil one tri bilke — trije zlati klasi.

10. Materina ljubezen.

Umrla je mati mladoletne dece. Dušica je zapustila telo in v hipu je ugasnilo v njem življenje. Črez obraz se je razlila mrtvaška bledost, oči pa so osteklenele. Dušica pa ni takoj odletela iz sobe, kjer je ležalo mrtvo truplo. Plavala je okoli dece, sedmerih nedorastlih otrok, ki so v silni bolesti žalovali ob postelji mile matere. Polni vroče materine ljubezni so se duši zasmilile sirote, in poljubljala jim je otožna lica, po katerih so lile solze obupne žalosti. Končno je pa vendarle odplavala in se dvignila skozi neskončne prostore pred večnega Sodnika.

Zveličarjev obraz je sijal jasnejše od solnca, in na glavi se mu je bliščala trnjeva krona v sijajnih mavričnih barvah. Rane na rokah in na nogah so se mu svetile v veličastnem žaru, in njegove oči so bile polne nebeške milobe in dobrote. Angelvarih je stal ob strani dušici, ki je trepetaje čakala sodbe.

In odprl je večni Sodnik knjigo, kjer je popisano življenje vesoljnega človeštva, in izpregovoril je z ostrim glasom: „Izpolnjevala si sicer moje zapovedi, delila si ubogim dobrote, ali vse te zasluge še ne opero tvoje krivde. Premehka si bila z otroci. Ako so te žalili, nisi jih kaznovala, in ko je tvoje najmlajše dete zamahnilo z roko proti tebi, te je bolelo srce, a nisi ga kaznovala.“

Zmračilo se je lice angelu varihu, ki je stal dušici ob strani bel kot lilija. Skozi prosojno, biserno meglo, ki je plavala nad njim, se je čulo rajsko petje, a dušica je v silnem strahu medlela. Nekaj časa je molčal večni Sodnik, a potem nadaljeval: „Da se očistiš, moraš v vice, kjer bodeš trpela sedem let in hlepela po nebeških radostih. Potem šele ti odpre sveti Peter rajska vrata. Tvoja deca pa se bo pokorila na svetu za bridkosti, ki bodo čistile tebe.“

Zajokala je dušica in zaprosila je z milim glasom: „Vrzi me v vice, naj se očistim v žarečem ognju in plamenu dvakrat sedem let, a odpusti moji deci, zanesi mojim otrokom!“

Stvarnikovo obličje zasije neskončne milobe, svet smehlja mu zaigra okrog usten, pa izpregovori: „Tvoja ljubezen je močnejša kot ogenj, tvoja ljubezen je očistila tebe in deco. Odprta so ti vrata v nebeški dom. Pridi na moje srce.“

Zasijalo je vse okrog njih v zlatem blesku, angelvarih je vzel dušico v naročje in odplavala sta tja, odkoder je prihajalo morje svetlobe, odkoder se je čulo rajsko petje.

Konstantin.

11. Hvaležne živali.

Živel je lovec, ki je hodil vsak dan na lov in vselej je prinesel domov divjačine. Nekega dne pa je do večera iztikal po dobravi, a ni nič ustrelil. „Dokler ne ujamem kake živali, pa naj si bo le polh ali vrana, ne grem domov“, si misli in prenoči v gozdu. Drugo jutro pride do morskega obrežja. Tam zagleda na pesku veliko morsko ribo, ki se je zastonj trudila, da bi se zavalila v vodo. Lovcu se je žival zasmilila, ko je videl kako težko je odpirala škrge, pa jo zavalil v morje. Riba, čuteč, da je zopet v svojem življu, mu reče: „Kako plačilo želiš za izkazano dobroto?“

„Nič ne maram“, ji odvrne lovec, a riba mu pravi: „Vzemi luskino z mojega telesa in ko me potrebuješ, jo zažgi, pa ti pridem na pomoč!“ — Lovec izpukne luskino, jo spravi in gre dalje.

Pride na obširno ravnino. Tam se uleže pod velikanski hrast, da bi zaspal in se odpočil. Komaj pa zadremlje, že ga vzbudi čudno šumenje. Ozre se in zapazi grozno kačo, ki je lezla na drevo. Lovec ne pomišlja, prime za puško in ustrelil kačo. Mladi orli pa, ki so bili v gnezdu na tem hrastu, so bili veseli, da so rešeni kače. Lovec se zopet zlekne in zaspil. Medtem pa priletita domov orel in orlica, opazita lovca pod drevesom in mu hočeta izključvati oči, meneč, da hoče lovec pokrasti mladiče. Toda orlički zavpijejo: „Pustita ga, dobrega moža! Glejta, kačo, ki je požrla že